

442

бъде ратай на праведниците! Горко ви!

Сиромаси се трупаха наоколо му, слушаха със зяпнали уста думите, които усладяваха накипялата за правдини и равенство душа.

— Ето, слънцето залезе... — винаше монахът. — Можете вече да се покаете! — той почваше да гърчи лицето си в изстъпление, пясък на излизаше от устата му. — Вземете пример от мен! Спасете се от вечната лъжа! Бог ще изтрие сълзите ви!

Десницата му се дигна във въздуха. Плясък на камшик изсвири остро и бързо. По лицето, по врата му се изряза кървава ивица. Яростни викове внезапно разкъсаха тишината. Откъм южните градски порти се зададе чудновато шествие. Полуголи, завързани само с някакви дрипи около бедрата, стотици мъже и жени пееха, скачаха и танцуваха, като се удряха до умаломощение един други с жилави върбови пръчки, или бичове изплетени от тънки върви. По нечистите им тела струяха бразди кръв, които се смесваха с праха, събран от безброй скитничества.

С изопнати от уплаха и почуда лица, търновци се отдръпваха неволно, за да сторят път на бесноватите. Ала от време на време някой внезапно надаваше силен вик, почваше да къса дрехите си, да ги хвърля на земята, като се смесваше с безумно въртящите се тела и почваше заедно с тях да се удря в гърдите и високо да изрича страшните си грехове и наказанията, които го чакаха, молейки пощада. Всички минаха покрай моста, надлъж по брега на реката, отминавайки по посока на градската стена при Дервента. Там кастрофилакът бе заръчал да им се разпънат шатри за нощуване. Още дълго се чуваха — заглъхващи и далечни — страхотните им писъци:

— Покайте се! Покайте се! Защото иде денят на страшния съд. Ще нахлуят жълтоликите дяволи и ще унищожат градовете ви! Чума и глад ще опустошат домовете ви! Иде страшният съд! Покайте се!

По праговете на портите останаха коленичили жени и старци,